

[Ole Bjørn Kraft.]

utvetydigt siges, at det er dem inden for de forskellige Erhvervsgrupper, der har Mulighed derfor, enten paa Grund af særlige Konjunkturforhold eller almindeligt Indtægtsniveau, som maa bringe de her nødvendige Ofre.

Hertil maa naturligt føjes, at de Krav, der opstilles, ogsaa maa tage Hensyn til og vise Forstaaelse af de begrænsede Hjælpe-muligheder, der under den nuværende økonomiske Situation er for Haanden. Det er paa denne Maade — ved Villighed paa den ene Side til Offer og Forstaaelse og paa den anden Side den nødvendige Resignation over for Begrænsningen —, at et virkeligt, sandt nationalt Arbejdsfællesskab, en folkelig Solidaritet bliver skabt.

Det er denne Solidaritet, som hidtil har eksisteret, der er vor Styrke, og som er en Forudsætning for, at vi kan møde Tidens Vanskeligheder paa alle Omraader samlet og med vor fulde Folkekraft. Vi har hidtil kunnet vise Omverdenen en i det store og hele sluttet Front, der med fast Beslutningsomhed og i tillidsfuldt Samarbejde har været et Udtryk for det danske Folks Holdning og Vilje. Denne Front skal holdes ogsaa i Fremtiden.

Vil Opnaaelsen heraf end kræve, at vi bøjer Viljerne stærkt imod hinanden og maa resignere baade over for Principper og Interesser, saa vil den Belønning, som vil blive os beskaaret ved Synet af et ubrudt og ubøjet dansk Folk, mangefold opveje, hvad vi hver for sig har maattet yde i det nationale Fællesskabs Interesse.

Samarbejdet her paa Rigsdagen har haft denne nationale Solidaritet som Maal. Det har tilstræbt at virke i Fællig uden at sætte Handlekraften over Styr eller lade Opgaver ligge, som skulde løses.

Der har i den sidste Tid i Pressen været ført en Diskussion om, hvad der skulde være Rettesnoren for dette Samarbejde: om man skulde lade det ligge, man ikke kunde enes om, eller om man skulde enes om det, man ikke kunde lade ligge. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at bruge mange Ord til denne Diskussion. Aanden i vort Samarbejde er Følelsen af et Fællesskab med et udeleligt Ansvar for Folk og Rige. De Beslutninger og Handlinger, som er nødvendige for, at dette Ansvar kan ses i Øjnene

med en frelst Samvittighed, skal vi og vil vi enes om. Det vil være baade uklogt og urigtigt at indsætte nogen Begrænsning for Samarbejdet eller for Beslutningernes Omraade. Uden at vi er eet Parti, maa vi, saa længe det Ansvar, der i Dag bestaar, lever, føle os som en Helhed, der med Fordragedighed, Tolerance og god Vilje samler Kræfterne.

Det er ikke muligt at overvurdere Betydningen af, at vi bevarer, hvad vi har tilvejebragt og ført ud i det danske Folk. Vort Samarbejde maa være som en Brynje, der omslutter os saa tæt, at ingen Pil kan finde en Brist, hvorigennem den kan trænge. Vort Samarbejde maa være af den Karakter, at den Ansvarstyngde, det medfører, hviler med samme Vægt paa alle Skuldre. Det vil ikke være at handle i Samarbejdets Aand, hvis nogen Part vil søge at frigøre sig for sin Del og derved formindske de Kræfter, hvorved Ansvarret skal holdes oppe. Hvis denne Forudsætning ikke fremover, som Tilfældet har været til i Dag, bliver virkeliggjort, vil Samarbejdet blive brudt ned Led for Led, og tilbage vil kun blive en Illusion uden virkelig Livskraft. Vi maa, som vi hidtil har gjort, fortsat leve under Musketerernes Motto: En for alle og alle for en.

Derfor er det uforeneligt efter min Opfattelse med Baggrunden for Regeringens Dannelse og de 5 Partiers Samarbejde, hvis man forestiller sig Muligheden af, at vi ikke alle behøver at være med i Beslutningerne, men tænker sig Løsningen af de partimæssige Vanskeligheder derved, at snart det ene Parti, snart det andet unddrager sig Fællesskabet og tilkendegiver en Særopfattelse, der frigør det for Ansvar og for Virkningerne af Beslutningerne. Jeg er da ogsaa overbevist om, at dette staar alle de samarbejdende Partier fuldstændig klart, og at Viljen til at fastholde det oprindelige Udgangspunkt stadig er usvækket, men jeg har villet fremsætte disse Bemærkninger over for de Røster, der har lydt uden for denne Sal, for at tilvejebringe en fuldstændig Klarhed over, hvorledes Forudsætningerne og Stillingen er for mit Partis Vedkommende.

Thi der er i Dag for os ingen Grund til at se med mindre Alvor paa Udviklingen end før. Der har ikke fundet nogen Afsvækkelse Sted af de Grunde, der førte til Samarbejdet mellem Partierne og Sam-